

[Guldberg.]

relsessiden, og det gælder hele det princip, at vi efter bedste evne skal forsøge at udnytte alle de forskellige former for energiproduktion. Det tror jeg ikke der kan blive så megen diskussion om.

Derfor vil jeg gå lige til det, som vel bliver det centrale i debatten i dag, og det er selvfølgelig den del, som angår, hvilke praktiske muligheder der i øvrigt er for at sikre energiforsyningen i fremtiden, og den del, der vedrører kerneenergi, alt det, der hviler på behandlingen af lov om atomanlæg, hvor vi har gennemarbejdet teknik, sikkerhed og økonomi i et sådant omfang, at disse tekniske ting har kunnet samles i en lovgivning, som må kunne vinde tilslutning i den overvejende del af folketinget. Jeg ved meget vel, det betyder, at der kan være uenighed om, hvorvidt og hvornår man skal anvende kerneenergi, men jeg vil gerne fastslå som en vigtig ting, at uanset dette har vi altså fået en enighed om, hvis det skal ske, og når det skal ske, hvordan man så bedst muligt kan sikre sig mod ulemperne herved.

Debatten bliver altså en debat først og fremmest om, i hvilket omfang og hvornår man skal anvende kerneenergi. For at kunne føre den debat er det vigtigt, at man har som grundlag — og det tager jeg også — handelsministerens redegørelses analyse af størrelsesforholdene. Det er meget morsomt at have en masse forskellige ting — og jeg bestrider ikke, at de alle skal udnyttes — men det, som er det centrale i denne debat, er, at af de muligheder, der ligger ved siden af kul og olie, er der kun én, der inden for en overskuelig fremtid har en sådan størrelsesorden, at den er et svar på problemet.

Lad mig da sige, at atomenergiens udnyttelse til fredelige formål er noget, som har været både forberedt og gennemprøvet i alle de lande, der har behersket teknikken, i en meget lang periode både i den vestlige verden og i de kommunistiske lande. Det har hele tiden været sikkert og kendt, at før eller siden fik man brug for at udnytte kerneenergien til fremstilling af elektricitet til lys og kraft og varme, og at forsyningen af mange grunde ikke så overvældende eller næsten alene i fremtiden kunne baseres på kul og olie. Spørgsmålet i alle disse år har været, hvornår de økonomiske forhold mellem de forskellige former for energiprodukti-

on og hvornår behovet for nye kilder gjorde det nødvendigt.

Den udvikling af levofod og social standard, som alle ønsker også for den fattige verdens store befolkninger, forudsætter og har hele tiden forudsat en vækst i den energi, der kunne stilles til rådighed. Det gælder både — og er lige nødvendigt — for at skaffe tilstrækkeligt med levnedsmidler og for at kunne udvikle en anden produktion, som kan blive grundlag for en menneskeværdig tilværelse og en udjævning af forskellene i verden.

Det har hele tiden været klart, at energiproduktion på grundlag af olie ikke i det lange løb kunne holde til en sådan udvidelse, og at man derfor under fredelige forhold måtte forvente, at en stigende efterspørgsel efter traditionelle energikilder gennem en jævn prisstigning efterhånden gjorde flere og flere forekomster rentable og samtidig gjorde kerneenergien mere og mere nødvendig og konkurrencedygtig.

Det er den udvikling, som er en forudsætning for en ny og bedre fordeling af goderne gennem øgede indtægter til de lande, der producerer energi og råvarer, men ikke meget andet. Det er også en nødvendig og rigtig udvikling af en anden grund: man har også længe vidst, at hvis afbrænding af kul og olie skulle bære energiforsyningen i en fremtid for nye hundreder af millioner af mennesker, der også har ret til at leve, vil det få dramatiske konsekvenser for forurening og miljø.

Hvordan har Danmark så forberedt sig? Danmark er et af de lande, der mest omhyggeligt og længst har forberedt sig på denne kendte problemstilling, en situation, som vi vidste ville komme, og som vi derfor gerne selv ville kunne administrere og tage stilling til ikke alene på grundlag af, hvad andre lande vidste og havde gjort, men også, hvad vi selv havde. Vi har næppe på noget andet videnskabeligt område ofret så megen omhu og haft så mange dygtige folk både her fra landet og fra udlandet til at sikre vores interesser. At det er en følge af den særlige placering, Danmark fik i kraft af professor Niels Bohr, kan man nok sige; det er altså ikke, fordi vi har været særlig forudseende, men fordi vi har været heldige. Men det er en realitet, og det er også en realitet, at man politisk har udnyttet disse muligheder gen-